

HET ZUCHTEND SCHEPSEL

Het behoort mede tot de historische cultuurtaak van ons geslacht de lagere schepping dienstbaar te maken aan het menschenleven, opdat dit menschenleven des te beter dienstbaar zij aan de glorie van God. De HERE onderhoudt en regeert die schepselen, „om de mens te dienen, teneinde dat de mens zijn God diene”.

Zo luidt de opdracht: de hof te bouwen, de aarde te onderwerpen, heerschappij te hebben over haar „volheid”.

Voor dat scepseel bracht daarom ook de zondeval vloek, brengt de zonde nog steeds lijden, gelijk ook het herstel door de Christus en de nieuwe gehoorzaamheid zegen brengt.

Zegen!
De rechtvaardige, de man, die de HERE vreest, kent het leven van zijn beesten. De Israëlitische boer, die de wet zijns Gods liefhad, wachtte zich de dorrende os te mulbanden. En waar het vierde gebod in ere is, daar breekt ook voor het vee, dat immers in het arbeidsrhythme van de mens is opgenomen, naast de zes arbeidsdagen de sabbath aan. Het maakt ook vandaag voor een werkpaard nog een groot verschil, of de baas „met vee en magen” de sabbat viert, ja dan neen; of hij ouderling in Gods gemeente is dan wel aapjeskoetsier. In het eerste geval staat de bles op stal, in het tweede geval gaat hij naar de stad als 't Zondag is.

Zo is het navenant met andere schepselen. In een bekend lied zingen de gelovigen van de Christus:

Onder Uwe heerschappij
zijn wij zalig, zijn wij vrij.

En de lagere schepping weerkaatst van dat lied de echo.

Wanneer de goddelozen op het kussen komen, worden de dagen voor de menschen en voor de beesten en voor het ganse scepseel boos. Toen Babels koningen aan de macht waren, die zonnekoningen, die zich de bringers waanden van een gouden eeuw, werd niet alleen het Huis des HEREN beroofd van zijn tempelschatten, werden niet alleen de huizen in Jeruzalem leeggeplunderd, maar ook de Libanon moest het ontgelden. Babels vorsten hebben er huis gehouden als Hermann Goering in het Reichswald, in de houtstand van de Lage Landen en in de onmetelijke wouden van Noorwegen. Terwille van de „Kultur” heeft de laatste Europa, voor de afvallige cultuur van Babylon hebben de eersten de Libanon kaalgekapt. Voor de verfraaiing van Nebukadnezars paleizen en van de tempels van Babels goden werd er in de cypressenwouden en de cederbossen op Libanons hellingen een ware ravage aangericht. Natuurschending was Babels cultuurschande. En het is meer dan een dichterlijke strofe, het is profetische verkondiging van evangelie wanneer Jesaja het bevrijde kerkvolk bij de dood van Babels koning in zijn bevrijdingslied de woorden op de lippen legt:

Zelfs de cypressen verheugen zich over u,
de ceders van de Libanon:
„Sinds gij neerligt,
klimt niemand naar ons op
om ons te vellen” (14:8).

Het ganse scepseel zucht.
Het is der ijdelheid onderworpen.
Profetisch doorboorde oren vernemen zijn geklag.
Het is meegenomen, in dienst gesteld van de kermis der ijdelheid,
Misbruikt, geschonden, onteerd.

In de cultuurschande van bommenfabrieken en van Hollywood.

Het zucht.
Het ziet reikhalzend uit naar bevrijdingsdag.
Waarop de bergen van de Elzas zullen vrede dragen.
De heuvels van de Veluwe en de kopjes van Transvaal heilig recht.

Weihu: Jezus komt.
Daarover mogen de stromen, de Rijn, de Maas, de IJssel en de Vecht vrolijk zingen, de cypressen en de cederbomen van de Libanon.

Die bijbeltaal is méér dan dichterlijke overdrijving.
Ook de natuur zal zich verblijden, wanneer bij de ondergang van de Antichrist de natuurschending, die cultuurschande ten einde is.

Maranatha!

D. E. C.

KERKELIJK LEVEN

EEN PROEFPROCES

inzake de naam der kerken

In de pers kwam onlangs het bericht voor, dat de part. synode Zuid-Holland-Zuid der gebonden kerken een voorstel (van de el. Gorinchem) heeft aanvaard inzake „het onrechtmatig gebruik van de naam Gereformeerde Kerken in Nederland”. Dit voorstel, dat aan de komende synode zal worden voorgelegd, houdt in het verzoek om een der plaatselijke kerken voor generale rekening een proefproces te doen voeren, opdat de rechter beslisse, welke kerken de naam „Gereformeerde Kerken in Nederland” mogen voeren. Tot zover 't persbericht.

Nu beoogt dit proefproces, in laatste instantie een voor de synodocratische gemeenschap gunstige beslissing van de Hoge Raad uit te lokken. Zodat, ook al zou het Gerechtshof haar in 't ongelijk stellen, zij bij beroep in cassatie bij het hoogste rechtscollege zou krijgen, wat ze begeert.

Reeds vroeger hadden Deputaten van synodocratische zijde voor correspondentie met de Hoge Overheid aan de regering verzocht „om een toestand van orde te scheppen” inzake „de ernstige verwarring, die door het tweeledig gebruik van de naam „Gereformeerde Kerk” moet ontstaan”.

Daarover schreef de toenmalige hoofdredacteur van ons blad, Prof. Schilder („Reformatie” van 2 Sept. 1950):

„De vraag rijst, of dan de regeering kan „doen wat der kerken is”. Alleen de kerken kunnen orde scheppen in kerkelijke zaken. Maar de regeering heeft geen enkel recht, om van een groep, die openlijk de aangenomen leer liet veranderen, en de voor het aangegeven verband afgesproken vergadering heeft laten schenden door een onbevoegde vergadering en die op basis van deze schending daarna wederom samengekomen is, b.v. door de groepjes uitgetreden op bepaalde plaatsen zoo maar weer in het verband (dat nu veranderd was) op te nemen, met geweld, en dan nog wel zonder eenige argumentatie die aan de zaak zelfzelve ontleend zou zijn, te verklaren, althans haar te helpen verklaren, dat zij zelve niet wat nieuws is, doch het oude. En de regeering mist evenzeer het recht, die kerken die doodgewoon gebleven zijn bij de bestaande bepalingen en leer, te doodverven, c.q. te helpen doodverven, als waren ze een stelletje nieuwbakken amateurs. Als een synode wánorde schept, moet zij de regeering niet vragen, te haren gerieve „orde te scheppen”; dat had ze zelf moeten doen. Door n.l. de orde te handhaven — of — ze had er waarlijk al zes jaar tijd voor — haar ordeverstoring te betreuren. En als zij dan bovendien wil, dat de regeering het verhoorde beschermen van de stichting van wánorde ter wille van wie zoo deden aandiene als het „scheppen van orde”, wel, dan is dát al heelmaal mis.”

Prof. Schilder schreef deze „kanttekeningen” in de tijd, toen gebleken was, dat de toenmalige minister

gericht losbarsten, zo onbeschrijfelijk verschrikkelijk, dat het iedere voorstelling stuk slaat.

Maar zie, dan verschijnt Jezus Christus. Hij staat hoog opgericht midden in de wereld, midden in de mensenzee. Hij staat daar als de reine, de enig-reine in een wereld vol zonde en verloren in schuld. Als God van de hoge hemel naar deze aarde omlaag ziet, aanschouwt Hij een duistere massa. Dat is de zondige mensheid. Dat zijn wij.

Maar daar midden in, als een stralend licht, verheft zich Jezus Christus, vlees van ons vlees, bloed van ons bloed, been van onze beenderen, die Man, die zich niet geschaamd heeft ons zijn broeders te noemen. Hij is ons in alles gelijk geworden — uitgenomen de zonde.

En zie, dan gebeurt het: Jezus Christus neemt de zonde der wereld op Zich. Ze maakt zich als het ware van de mensheid los en concentreert zich op Hem, in Hem. God stapelt ze, tegelijk met de onmetelijke schuld der wereld, boven op Hem. Ja, Hij wordt nu één en al zonde, niets dan zonde, één kluwen ongerechtigheid. Er is nu feitelijk maar één zondaar in de wereld — onze Here Jezus Christus!

En zie, dan geschiedt met Jezus Christus wat steeds de mensheid bedreigde, maar haar nog nimmer overkwam!

Gods toorn, Gods onmetelijke wraak, ontlaadt zich in Jezus Christus. Met oneindig, met eeuwig geweld. Nu onze Heiland zonde, pure, onvermengde zonde geworden is, nu op Hem de ganse wereldschuld ligt, nu slaat Gods oneindige toorn in Hem neer! Zoals een bliksemafleider, hoog boven der menschen sterfelijk hoofd, alle hemelvuur naar zich toetrekt — zo haalt Jezus Christus alle toorn van God naar zich toe. Die slaat met bovenaards geweld op Hem neer. Onze Heiland gaat nu de hel in. Hij wordt een vervloekte. De enige volkomen vervloekte in Gods wijd heelal.

Nu heeft Hij geen gedaante noch heerlijkheid meer. Als wij Hem thans aanzien is er bij Hem geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Nu is Hij veracht en de onwaardigste onder alle menschen. Nu verbergt zich Gods aangezicht voor Hem. Nu is Hij niets dan een verwerpsel, een uitgestotene, de volgestrekte balling in Gods onmetelijke wereld.

Zie, luisteraars, dat is iets van de ontzaglijke werkelijkheid, die Paulus ons hier aanwijst. Dit is iets van dat volkomen onbegrijpelijke, dat onze trouwe, liefdevolle Heiland, die nooit zonde heeft gekend, ja, haar met heel zijn hart verfoeide, door God zelf tot zonde werd gemaakt.

Maar hiermee is nog lang niet alles gezegd wat Paulus in deze diepe, sonore woorden aan de wereld verkondigt.

Het rijkste, het schoonste, de duizelingwekkende hoogte van dit Evangelie, moeten we nog bewonderend gadeslaan.

Paulus schrijft immers, dat God zijn Zoon Jezus Christus tot zonde heeft gemaakt..... voor ons, opdat wij zouden worden gerechtvaardigd Gods in Hem!

O, ge moet vooral naar deze woorden horen en indrinken wat ze naar U doen toestromen! Er klinkt hemelse muziek in, pure genademuziek! Christus, zo juicht Paulus ons toe, werd dat alles en onderging dit alles vóór ons, opdat wij in Hem gerechtvaardigd Gods zouden worden.

Verstaat ge dat: gerechtigheid Gods worden? Neen, neen, het is niet maar, dat ge wat krijgt! Het is wat worden! Worden wat ge van uzelf nooit waart en ook nimmer zelf worden zoudt! Het is het grootste en heerlijkste van wat een mens in deze zwarte, gevloekte wereld overkomen kan.

Wat het dan betekent?

O, dat kan een kind verstaan! Het is dit, dat we zo worden, dat God met vreugde op ons neerziet en zijn volle gemeenschap aan ons schenkt. Het betekent, dat alles wat scheiding maakte tussen God en ons, alles wat tussen Hem en ons een muur vormde, is stukgeslagen en weggedaan! Het betekent, dat er nu niets meer „zit” tussen de Almachtige en ons, dat het helemaal „vlak” is tussen Hem en mij. Het betekent dit, dat God, óók als Hij ons zo scherp aanziet als Hij dat alleen kan, geen enkele zonde meer in ons ontdekt: geen enkele zonde, geen enkele smet, geen enkele schuld! Het is kort en goed dit, dat we volkomen rein en heilig staan in Gods oordeel, vlak voor zijn heilig aangezicht.

Ja, ik hoor het al, ik hoor u al vragen: Hoe kan dat nu? Wij zijn en blijven toch altijd, altijd, doortrapte, hoogmoedige zondaren?

Zeker, wij zijn en blijven altijd zondaren. Wij moeten blijven bidden met de kerk aller eeuwen: Hemelse Vader, eeuwige en barmhartige God, wij erkennen en belijden voor Uw Goddelijke majesteit, dat wij arme, ellendige zondaren zijn, ontvangen en geboren in alle boosheid en verdorvenheid, geneigd tot alle kwaad, en onnut tot enig goed, en dat wij met ons zondig leven zonder ophouden Uw heilige geboden overtreden, waardoor wij Uw toorn tegen ons verwekken, en naar Uw rechtvaardig oordeel op ons laden de eeuwige verdorvenheid!

Maar ondanks dat alles, terwijl Paulus dat alles